

RESSÒ DE LA PARAULA

CANTS DE CONVERSIÓ:

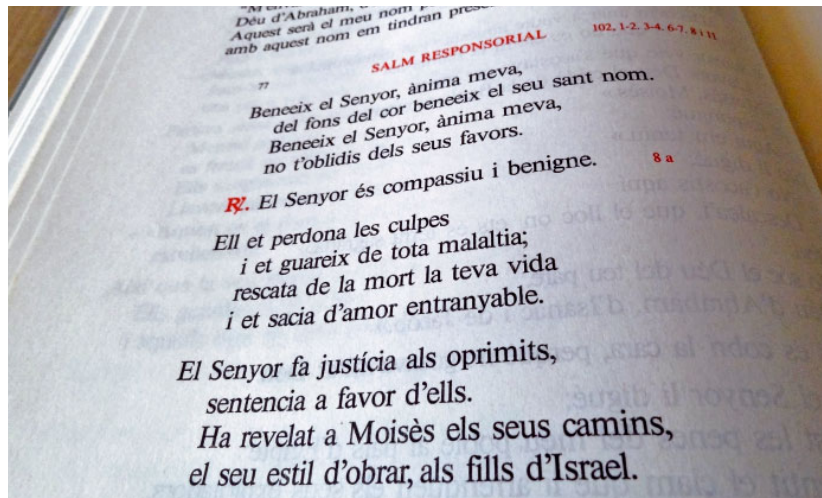
«El perdó que recrea sense límits» (Salm 102)

El Salm 102 és un dels més bells del saltiri. És bell en la seva forma i, molt més, en el seu contingut.

És una llàstima que molts només puguin gaudir d'aquest cant per la seva expressió poètica. Perquè solament podrà arribar a gaudir totalment i commoure's amb el seu missatge, qui hagi mesurat vitalment la distància infinita entre Déu i nosaltres. Ens referim a la llunyania i a la diferència que hi ha entre la justícia de Déu i la nostra, el seu amor i el nostre. Això únicament pot viure-ho qui ha tingut experiència dels límits del nostre amor i alhora, d'alguna forma, hagi conegut l'amor il·limitat de Déu.

El Salm comença amb la invitació que l'orant es fa a si mateix a beneir Déu amb tot l'ésser, amb la seva veu, amb el seu cos, amb tot el seu cor, en recordar tants beneficis (benediccions) que n'ha rebut (vv. 1-5). Quins beneficis? Ell actua amb nosaltres com un gran metge que, mitjançant una medicina prodigiosa, guareix una malaltia mortal («a punt de caure a la fossa»). La malaltia és el nostre pecat i la medicina és el perdó sense límits. Aquesta medicina és tan potent, que retorna la joventut (com sembla que fa l'àguila quan remunta el vol), crea i dóna vida.

Perquè, així com el pecat sempre resta vigor, envelleix i apropa a la mort, el perdó recrea i dóna vida.

Quan visitem la presó, sovint sortim fent-nos interiorment preguntes com aquestes: «Senyor, i això per què?», «no hi haurà cap més solució?», «per què s'ha de pagar pel mal fet, més enllà de la restitució?...». Quelcom semblant al que sentim quan reclamem càstig per als violents, els abusadors, els injustos i aprofitats, sobretot si hem estat nosaltres les víctimes, o ho han estat gent pobre i innocent. Tenim clar què significa la paraula «delicte» i que la societat ha de castigar-lo amb justícia

segons llei (els anarquistes obren les presons, però no dubten que els dictadors i opressors han de ser-hi tancats). A menor escala, però potser amb major intensitat, la convivència quotidiana està plena d'exigències de restitució de la pròpia dignitat: «Què s'ha cregut aquest?»; «qui la fa, la paga», «la cosa no pot quedar així»; «fins aquí hem arribat»; «ja veurà qui sóc jo»; «dóna-li una lliçó, així n'aprendrà...».

La segona part del Salm (vv. 6-14) és un reconeixement de la manera com actua Déu: «El no ens tracta com mereixen els nostres pecats, ni ens paga segons les nostres culpes». La

seva bondat s'eleva sobre els seus fidels com el cel sobre la terra i allunya els nostres delictes com l'orient de l'occident.

Això és estrany. Considerem normal que ens cansem d'estimar i de perdonar sempre. Potser no hi ha cap més solució per conviure amb les injustícies flagrants que veiem cada dia. Podem exigir heroicitats? El cas és que la tercera part del Salm (vv. 15-18) diu que els dies de l'home (i la seva capacitat d'estimar i perdonar) duren tant com l'herba i les flors, que amb una mica de vent s'assequen. Però, afegeix: «la misericòrdia del Senyor dura sempre... pels qui guarden la seva Aliança» (vv. 17-18)

Proclamem la inesgotable misericòrdia de Déu. ¿Només pels qui guarden la seva Aliança i compleixen els seus mandats? Encara no coneixia aquest salmista fins a quin punt l'amor de Déu és més gran que els nostres amors. Dirà sant Pau: «Algú podrà morir per un just, però qui morirà per un pecador? La prova que Déu ens estima és que Crist, sent nosaltres pecadors, va morir per nosaltres» (cf. Rm 5,7).

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

De què parlem quan parlem de pau?

La paraula catalana *pau* prové del llatí *pax* que, a la vegada, deriva de l'arrel indoeuropea *pac* (unir). D'aquesta arrel sorgeix la paraula *pax* i els termes *pacare* i *pacisor* (pacificar), també *pactum* (pacte). Neixen de la mateixa arrel les paraules *pagà*, *pacte* i *pau*. Segons la seva definició etimològica, *pau* significa inicialment un pacte entre persones confrontades i, consegüentment, l'absència de guerra i la tranquil·litat social. La paraula *pau* té, doncs, afinitats amb altres dos termes: *acord* i *concordia*.

Acord i *concordia* provenen de les arrels llatines *ad* i *cor*, *cordis*. Equivalen a unir o ajustar el cor, l'ànim o la ment de les persones. Així, doncs, *acordar* és sinònim de conciliar o pacificar les ments. Gairebé el mateix

origen té la paraula *concordia*, de *cum* i de *cor*, *cordis*. *Concordia* significa usualment la conformitat dels afectes i voluntats de dues o més persones. (...)

Els antics pensadors, tant d'Occident com d'Orient, van relacionar íntimament la pau amb la unitat. Es van adonar que la manca d'harmonia interior ens inquieta i ens fa emmalaltir. La guerra és l'oposició de la pau, com la malaltia és l'oposició de la salut. La guerra és, en sentit estricte, un excés, una *hybris*, un desequilibri; com la malaltia és també una desmesura, una atrofia o hipertrofia d'alguna funció o part del cos.

Adonar-se de quelcom és entendre allò més obvi del viure, habitualment oblidat. La ruptura de la unitat

és l'arrel del conflicte, com també la base de la malaltia. La unitat no és l'homogeneïtat, ni la destrucció de cada singularitat. És, més aviat, una conjunció harmònica, subtil, equilibrada, en la qual cada part està en el lloc que li pertoca i fa correctament la seva funció, la funció per a la qual està feta.

Quan la part no està en el lloc que li correspon, tot grinyola i el cos funciona malament. (...) Està en pau és encaixar en el conjunt. Quan l'encaix és perfecte, no cal prémer, ni forçar les juntures. (...) En la pau, tot encaixa amb tanta naturalitat que ni tan sols es percep la funció que es fa.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

CANTOS DE CONVERSIÓN:

«El perdón que recrea sin límites» (Salmo 102)

El Salmo 102 es uno de los más bellos del salterio. Es bello en su forma y, mucho más, en su contenido.

Es una lástima que muchos no puedan disfrutar de este canto más que por su expresión poética. Porque sólo podrá llegar a gustar totalmente y converse con su mensaje, quien haya medido vitalmente la distancia infinita entre Dios y nosotros. Nos referimos a la lejanía y la diferencia que hay entre la justicia de Dios y la nuestra, su amor y el nuestro. Eso únicamente puede vivirlo quien ha tenido experiencia de los límites de nuestro amor y al mismo tiempo, de alguna forma, haya conocido el amor ilimitado de Dios.

El Salmo comienza con la invitación que el orante se hace a sí mismo a bendecir a Dios con todo el ser, con su voz, con su cuerpo, con todo su corazón, al recordar tantos beneficios (bendiciones) recibidos de Él (vv. 1-5). ¿Qué beneficios? Él se porta con nosotros como un gran médico que, mediante una medicina prodigiosa, cura una enfermedad mortal («a punto de caer en la fosa»). La enfermedad es nuestro pecado y la medicina es el perdón sin límites. Esta medicina es tan potente, que devuelve la juventud (como parece que hace el águila al remontar el vuelo), crea y da vida. Porque, así como el pecado siempre resta vigor, envejece y aproxima a la muerte, el perdón recrea y da vida.

Cuando visitamos la cárcel, con frecuencia salimos haciéndonos interiormente preguntas como éstas: «Señor, y esto ¿por qué?», «¿no habrá otra solución?», «¿por qué se ha de pagar por el mal hecho, más allá de la restitución?...». Algo semejante a lo que sentimos cuando reclamamos castigo para los violentos, los abusadores, los injustos y aprovechados, sobre todo si hemos sido nosotros las víctimas, o lo han sido gente pobre e inocente. Tenemos claro qué significa la palabra «delito» y que la sociedad ha de castigarlo con justicia según ley (los anarquistas abren las cárceles, pero no dudan de que los dictadores y opresores deben ser encerrados en ellas). A menor escala, pero quizá con mayor intensidad, la convivencia cotidiana está llena de exigencias de restitución de la propia dignidad: «¿Qué se ha creído éste?»; «quien la hace, la paga», «la cosa no puede quedar así»; «hasta aquí hemos llegado»; «ya verá quién soy yo»; «dale una lección, así aprenderá...».

La segunda parte del Salmo (vv. 6-14) es un reconocimiento de la manera como actúa Dios: «Él no nos trata como merecen nuestros pecados, ni nos paga según nuestras culpas». Su bondad se levanta sobre sus fieles como el cielo sobre la tierra y aleja nuestros delitos como el oriente del ocaso.

Esto es extraño. Consideramos normal que nos cansemos de amar y de perdonar siempre. Quizá no haya otra solución para convivir con las injusticias flagrantes que vemos todos los días. ¿Podemos exigir heroicidades? El caso es que la tercera parte del Salmo (vv. 15-18) dice que los días del hombre (y su capacidad de amar y perdonar) duran lo que la hierba y las flores, que al menor viento se secan, pero, añade: «la misericordia del Señor dura siempre... para los que guardan su Alianza» (vv. 17-18).

Proclamamos la inagotable misericordia de Dios. ¿Sólo para los que guardan su Alianza y cumplen sus mandatos? Aún no conocía este salmista hasta qué punto el amor de Dios es más grande que nuestros amores. Dirá san Pablo: «Alguien podrá morir por un justo, pero ¿quién morirá por un pecador? La prueba de que Dios nos ama es que Cristo, siendo nosotros pecadores, murió por nosotros» (cf. *Rm* 5,7).

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Sopar solidari de Mans Unides

Es va celebrar dissabte 13 de febrer a la sala de la Casa dels Avis de Sant Sadurní d'Anoia i va comptar amb la col·laboració de moltes caves de la vila, pastisseries, cansaladeries i botigues en general, la qual cosa va permetre fer una col·lecta més generosa destinada al projecte proposat pel Bisbat de Sant Feliu: un dispensari mòbil per al districte de Chikimagaluru a l'estat de Karnataka a la costa oest de l'Índia. La Coral Santsadurninenca, dirigida pel seu director Albert Folch, van interpretar cançons populars i actuals donant a l'acte un aire festiu i preciós.

Curs «Oratori de nens petits»

El Pla Pastoral de la diòcesi, en aquest any 2015/2016 fa una crida a l'evangelització tot convidant a redescobrir el caràcter catecumenal de la catequesi. És en aquest context que s'ofereix aquest curs, adreçat a preveres, catequistes, educadors, pares i mares de família, enfocat com una primera iniciació a l'oració amb els infants per tal de conduir-los a un trobament personal amb Jesús. Serà a la Casa de l'Església, del 15 al 17 d'abril (divendres, 17.30-21 h; dissabte, 10-14 h / 16-20.30 h; diumenge, 10-14 h). Les sessions aniran a càrrec del P. Gonçal Maria Carbó, de València, i s'articularen a través de 4 eixos: experiència espiritual (Paraula, litúrgia, oració, comunió), reflexió teològica, exposició pedagògica, oració amb els

ORATORI DE NENS PETITS
"Deixeu que els infants vinguin a mi"
(Mc 10, 14)
15 al 17 d'Abril
Casa de l'Església.
Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Inscripció
20€

infants. Per a més informació i inscripcions: cursoratorinens@gmail.com, tel. 689 756 131.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Evangelització

La saviesa dels sentiments que no es compren ni es venen és el do millor de l'esperit familiar. Pròpiament és dins la família on aprenem a créixer en aquella atmosfera de saviesa dels sentiments. La seva «gramàtica» s'aprèn allí, d'altra manera és molt difícil d'aprendre. I és pròpiament aquest, el llenguatge a través del qual Déu es manifesta a tots.

La invitació a posar els llaços familiars dins l'àmbit de l'obediència de la fe i de l'aliança amb el Senyor no els trenca, al contrari, els protegeix, els desvincula de l'egoisme, els preserva del deteriorament, els rescata per a la vida que no mor. La circulació d'un es-

til familiar en les relacions humanes és una benedicció per als pobles: porta l'esperança sobre la terra. Quan els sentiments familiars es deixen convertir d'acord amb el testimoni de l'Evangelí, esdevenim capaços de coses impensables, que ens fan establir contacte amb les obres de Déu, aquelles obres que Déu realitza en la història, com aquelles que Jesús va fer pels homes, les dones i els infants que va trobar.

La família que respon a la crida de Jesús retorna la direcció del món a l'aliança de l'home i la dona amb Déu. Si restaurem el protagonisme —a partir de l'Església— de la família que escolta la

paraula de Déu i la posa en pràctica, esdevindrem com el vi bo de les noces de Canà, fermentarem com el llevat de Déu!

La comunió de carismes —els donats al sagrament del matrimoni i els concedits a la consagració pel Regne de Déu— és destinada a transformar l'Església en un lloc plenament familiar per a l'encontre amb Déu. Anem endavant per aquest camí, no perdem l'esperança. On hi ha una família amb amor, aquella família és capaç d'escalfar el cor de tota una ciutat amb el seu testimoniatge d'amor.

(Dimecres, 2 de setembre de 2015.)

Anunciar la misericòrdia

Aquest és l'encàrrec dels Missioners de la Misericòrdia i, per tant, el mandat que han rebut del papa Francesc el P. Ramon Olomí, cmf, claretià a la Parròquia de Sant Pere Apòstol de Sant Boi de Llobregat; el P. Josep Roca, sf, fill de la Sagrada Família a la comunitat de Vilafranca del Penedès; i el P. Bernabé Dalmau, osb, monjo de Montserrat. Ells amb altres 20 sacerdots de les diòcesis catalanes i fins a un total de gairebé 800 sacerdots de tot el món, van participar el Dimecres de Cendra, dia 10 d'aquest mes, a l'eucaristia presidida pel papa Francesc al Vaticà, i el dia anterior van tenir una trobada amb ell.

Entre les primeres impressions dels missioners de la nostra diòcesi, el P. Josep Roca manifesta que aquest encàrrec el rep «per un desig de servei a l'Església. El senyor Bisbe em va invitar a prestar aquest servei i el Papa em va enviar. Ressonaven en el meu cor les paraules de Crist: Aquí em teniu, Senyor, per fer la vostra voluntat». Reconeix també que són moltes les paraules i expressions del papa Francesc escoltades en aquests dos dies, «amb el seu llenguatge di-

D'esquerra a dreta: P. Ramon Olomí, P. Josep Roca i P. Bernabé Dalmau

recte i les imatges plenes de sentit evangèlic. Em va impactar —continua el P. Roca— aquesta comparació en què, més o menys, va dir: La tasca del confessor és cobrir la nuesa del pecador amb la flassada de la misericòrdia.»

Per al P. Ramon Olomí ser nomenat Missioner de la Misericòrdia ha estat una gràcia i una possibilitat de fer un servei a la diòcesi: «M'he sentit interpel·lat per tal de viure en profunditat l'amor de Déu en la meua persona i poder-lo comunicar als altres»,

deia. I respecte les paraules rebudes del papa Francesc, destacava les que ja altres vegades ha comunicat: «Quan acollim una persona, és Crist qui acull. Quan escoltem una persona, és Crist qui escolta. Quan parlem a una persona, és Crist qui parla. Quan perdonem una persona, és Crist qui perdona.»

També per al P. Bernabé Dalmau aquesta experiència és una gràcia: «Em fa sentir més a fons la comunió presbiteral. I això facilita superar el miratge de considerar el propi itinerari monàstic com un perfeccionament individual i em fa obrir, en canvi, a la dimensió evangelitzadora de tota l'Església». Entre les paraules més colpidores del papa Francesc, el P. Bernabé destaca el final del discurs del dia 10, «quan va exhortar a estar atents als gestos o a la paraula balbucejada pel penitent. Venia a dir que no s'han de fer preguntes sinó endevinar com el penitent se situa amb humilitat davant de Déu. Això no és nou, però ho trobo sensacional. El sagrament de la misericòrdia ha passat una crisi llarga, però tenim els mitjans i el deure de redescobrir-lo com a do de Déu a la nostra generació».

Família: Amor, vida i misericòrdia

Les diòcesis amb seu a Catalunya cada any dediquen una setmana a promoure els valors familiars i a pregar per la família. Enguany és de l'1 al 10 de març i diumenge dia 6 se celebraran la Jornada Diocesana de la Família i el Jubileu a la Catedral de Sant Llorenç. A les 17.30 h hi haurà la celebració de la Misericòrdia, durant la qual es facilitarà el sagrament de la reconciliació, i a les 19 h, l'eucaristia presidida pel bisbe Agustí.

En aquest 2016 tenim ben present el Sínode Ordinari de la Família, que va tenir lloc el passat mes d'octubre. D'ell s'esperen grans fruits: per una part, que enforteixi les famílies en la joia del do de la mútua donació, i per l'altra que l'Església, exercint misericòrdia, pugui trobar camins evangèlics a favor d'aquells que, per causes o circumstàncies diverses, han fracassat en els seus projectes familiars, i cerquen reconstruir les seves vides, sense viure al marge de l'Evangeli.

AGENDA

- ▶ **Jornada interdiocesana de Pastoral Juvenil.** 5 de març, de 9.45 a 19 h, Col·legi de Lestonnac (c/ Aragó 284, Barcelona). Amb el títol «Cridats a ser instruments de misericòrdia», s'aprofundirà en la temàtica de l'acompanyament als joves amb les «ferides» que pateixen en la societat actual, amb experts, testimonis i tallers.
- ▶ **Curs d'iniciació al voluntariat. Formació de voluntaris de Càritas.** 5 i 12 de març, de les 9.30 a les 13 h, a la Casa de l'Església. Adreçat als nous voluntaris de Càritas que s'han incorporat recentment o que encara no l'hagien realitzat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns. (lit. hores: 3a setm.) [2R 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Sant Romà (s. v), abat; sant Serapió, mr.; sant Osvald.

MARÇ

1. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Sant Rosend (Salas 907 - Celanova 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, màrtir; sant Albí (s. vi), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, màrtirs.

2. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Lluci, bis-

be; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Medir, pagès, mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capító, bisbes i mrs.

5. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, màrtir; sant Josep Joan de la Creu, religiós franciscà; santa Olívia, verge i màrtir; sant Luperc, màrtir.

6. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [Js 5,9a.10-12 / Sl 33 / 2C 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), verge reformadora clarissa.

Diuenge III de Quaresma

COMENTARI

«Jo sóc el qui sóc»

El fet que la bardissa cremava però no es consumia és un signe amb què Déu crida l'atenció de Moisès preparant-lo a la teofania imminent on el Senyor s'identifica com el Déu d'Abraham, Isahac i Jacob; i encara millor com el Déu que «he vist les penes del meu Poble: Baixaré a alliberar-lo i a fer-lo pujar a un país que regalima llet i mel».

«Jo sóc el qui sóc»: la revelació del nom de Déu expressa la identitat del Déu que sí-ho-és en contrast amb els falsos déus; la proximitat del Déu que sóc-amb-vosaltres com a salvador; i una identitat que anirà manifestant-se progressivament.

La relectura cristiana de l'èxode prefigura la vida cristiana. No vull que us passi per alt una lliçó de la història: tot això que els succeïa era un exemple per advertir-nos a nosaltres.

La història exodal s'estructura sobre l'esquema diferenciador entre «tots» i «la gran majoria». Tots són beneficiaris de les intervencions salvadores de Déu (passaren el Mar Roig, es van alimentar amb el mateix menjar..) però la gran majoria són subjecte d'actituds pecaminoses (no foren agradables a Déu). Aprenem-ne la lliçó! Els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.

El Mestre Jesús —aprofitant catequèticament la notícia d'uns episodis que ens són desconeguts— insisteix en la necessitat de convertir-se. Primer episodi: Pilat havia barrejat la sang d'uns galileus amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Segon episodi: divuit homes havien mort quan els caigué a sobre la torre de Siloè.

Tots dos fets històrics —un per tirania de Pilat i l'altre per accident— els aprofita Jesús per recordar la veritat innegable de què en qualsevol moment podem morir, amb el missatge conseqüent de què necessitem convertir-nos. La possibilitat d'una mort inesperada no és «el motiu» per a convertir-nos, però sí és ocasió propícia per plantejar-nos-ho.

En definitiva: Si no us convertiu, tots acabareu igual.

La paràbola de la figuera estèril recolza en la imatge bíblica de la figuera com a símbol d'Israel (Jr 18,12; Os 9,10; Mi 7,1).

La proposta: «Deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant» simbolitza la paciència de Déu que es complementa amb la seva crida a cavar i femar la terra perquè doni fruit d'ara endavant.

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.10.13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa.» El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: «Moisès, Moisès.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada.» I afegí: «Jo sóc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob.» Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu. Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel.» Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo sóc el qui sóc.» I afegí: «Respon així als israelites: "Jo sóc m'envia a vosaltres".» Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres".» Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions.»

▶ Salm responsorial (102)

R. El Senyor és compassiu i benigne.

Beneix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneix el seu sant nom. / Beneix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes i et guareix de tota malaltia, / rescata de la mort la teva vida i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor fa justícia als oprimits, / sentència a favor d'ells. / Ha revelat a Moisès els seus camins, / el seu estil d'obrar, als fills d'Israel. R.

«El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor.» / El seu amor als fidels és tan immens com la distància del cel a la terra. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquell núvol, tots passaren el mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava, i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu, ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells, que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui creuen estar fermes, que mirin de no caure.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.» I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit a aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar-me la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar".»

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián; llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, el monte de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamarada entre las zarzas. Moisés se fijó, la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver como es que no se quema la zarza.» Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés.» Respondió él: «Aquí estoy.» Dijo Dios: «No te acerques; quitate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado», y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abraham, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob.» Moisés se tapó la cara, temeroso de ver a Dios. El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto, he oído sus quejas contra los opresores, me he fijado en sus sufrimientos. Voy a bajar a librarlos de los egipcios, a sacarlos de esta tierra, para llevarlos a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel.» Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los israelitas y les diré: El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros. Si ellos me preguntan cómo se llama, qué les respondo?» Dijo Dios a Moisés: «Soy el que soy. Esto dirás a los israelitas: Yo-soy me envía a vosotros.» Dios añadió: «Esto dirás a los israelitas: Yahvé (El-es), Dios de vuestros padres, Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros. Este es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación.»

▶ Salmo responsorial (102)

R. El Señor es compasivo y misericordioso.

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor hace justicia / y defiende a todos los oprimidos; / enseñó sus caminos a Moisés / y sus hazañas a los hijos de Israel. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia; / como se levanta el cielo sobre la tierra, / se levanta su bondad sobre sus fieles. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron la misma bebida espiritual, pues bebían de la roca espiritual que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto.

Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo hicieron aquéllos. No protestéis, como protestaron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador.

Todo esto les sucedía como un ejemplo y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se cree seguro, ¡cuidado!, no caiga.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En una ocasión, se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos cuya sangre vertió Pilato con la de los sacrificios que ofrecían.

Jesús les contestó: ¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos, porque acabaron así? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pareceréis lo mismo. Y aquellos dieciocho que murieron aplastados por la torre de Siloé, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera.

Y les dijo esta paràbola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: Ya ves, tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córta-la. ¿Para qué va a ocupar terreno en balde? Pero el viñador contestó: Señor, déjala todavía este año; yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto. Si no, la cortas.»